

Sygn.akt III AUa 333/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2013r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Szymanowski (spr.)

Sędziowie: SA Maryla Pannert

SA Bohdan Bieniek

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 września 2013 r. w B.

sprawy z odwołania J. T.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w O.

o prawo do wojskowej renty inwalidzkiej

na skutek apelacji wnioskodawcy J. T.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 października 2012 r. sygn. akt IV U 2727/11

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

Sygn. akt III A Ua 333/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 września 2011 r. Dyrektor wojskowego Biura Emerytalnego w O. odmówił wnioskodawcy J. T. prawa do wojskowej renty inwalidzkiej na podstawie art. 1,2 pkt 1 lit. B, art.19 oraz 31 ust.1 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U z 2004 r. nr 8 poz. 66) . Podstawą odmowy było niezaliczenie go przez Terenową Wojskową Komisję Lekarską w G. orzeczeniem z dnia 10.06.2011 r. do jednej z grup inwalidzkich.

J. T. odwołał się od powyższej decyzji zarzucając jej błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż schorzenia stwierdzone u wnioskodawcy nie pozostają w związku z jego służbą wojskową, a tym samym, iż w sytuacji powoda nie może być mowy o określonym stopniu inwalidztwa. Wnosił o zmianę zaskarżonej decyzji wojskowego organu rentowego w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, tj. stwierdzenie u niego stopnia inwalidztwa w związku z pełnioną służbą wojskową oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania.

Wyrokiem z dnia 26 października 2012 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie oddalił odwołanie i zasądził od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

U podstaw tego wyroku legły następujące ustalenia faktyczne : decyzją z dnia 1 marca 2010 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w O. przyznał wnioskodawcy J. T. emeryturę wojskową od dnia 1 lutego 2010 r. W dniu 2 stycznia 2011 r. wnioskodawca złożył wniosek o skierowanie go na wojskową komisję lekarską . Orzeczeniem nr (...) z dnia 10 lutego 2011 r. Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska w G. rozpoznała u wnioskodawcy:

1. § 53 p. 4 - przebyta strumectomia z powodu wola guzowatego - w trakcie substytucji hormonalnej
2. § 66 p. 1 - nerwica neurasteniczna
3. § 21 p. 2 - prawostronne osłabienie słuchu z lewostronnym upośledzeniem słuchu w tonach wysokich
4. § 60 p. 1 - hipercholeserolemia
5. § 75 p. 2, § 77 p. 2 - przebyty uraz nadgarstka prawego ze zniekształceniem grzbietowej powierzchni kości księżycowatej
6. § 24 p. 1 - braki uzębienia
7. § 77 p. 2 - dawno przebyty uraz przecięśniowy obwodowego przyczepu ścięgna A. prawego
8. § 77 p. 2 - przebyte skręcenie stawu skokowo-goleniowego lewego
9. § 79 p. 1 - żylaki kończyn dolnych
10. § 34 p. 1, § 62 p. 1 - zespół bólowy odcinka szyjnego kręgosłupa na podłożu zmian zwyrodnieniowych (akta emerytalne - akta orzecznicze, dokumentacja k. 11 koperta, dokumentacja k. 21 koperta).

W powyższym orzeczeniu Komisja wpisała, iż wnioskodawca jest zdolny do zawodowej służby wojskowej - kategoria Z .

Oceniając związek poszczególnych chorób i ułomności z czynną służbą wojskową komisja stwierdziła:

- schorzenia wymienione z p. 2 rozpoznania pozostają w związku ze służbą wojskową - zał. do Rozp. MON z dnia 31.03.2003 r. (Dz.U. nr 62 poz. 567 z późn. zm.) - podstawa : Orzeczenie (...) W. nr 130/0/08 z dnia 15 grudnia 2008 r.

- schorzenie wymienione z p. 3 rozpoznania pozostaje w związku ze służbą wojskową - zał. Nr 1 p. 10 do Rozp. MON z dnia 2.06.2009 (Dz.U. nr 93 poz. 765) - podstawa Orzeczenie (...) W. nr 130/0/08 z dnia 15.12.2008 r.

- schorzenie wymienione w p. 5 i 7 rozpoznania pozostają w związku ze służbą wojskową jako następstwo wypadku - podstawa - Orzeczenie (...) W. nr 130/0/08 z dnia 15.12.2008 r.

Pozostałe schorzenia wymienione w rozpoznaniu komisji nie pozostają w związku ze służbą wojskową.

Dokonując określenia inwalidztwa na podstawie art. 20 ustawy z dnia 10.12.1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2004 r. nr 8 poz. 66 ze zm.) komisja stwierdziła, iż nie zalicza wnioskodawcy do żadnej z grup inwalidów ani z ogólnego stanu zdrowia ani w związku ze służbą wojskową ani w związku ze służbą wojskową powstałego wskutek wypadku/choroby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze.

Na skutek zaskarżenia tego orzeczenia przez wnioskodawcę Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w B. orzeczeniem z dnia 7 kwietnia 2011 r. nr (...) uchyliła zaskarżone orzeczenie w całości i zarządziła przeprowadzenie ponownego badania i wydanie nowego orzeczenia przez (...) w G. .

W ponownym orzeczeniu nr (...) z dnia 10 czerwca 2011 r. Terenowa Wojskowa Komisja lekarska w G. rozpoznała u wnioskodawcy

1. § 53 p. 4 - przebyta strumectomia z powodu wola guzowatego z odrostem guzowatym łagodnym w okresie eutyreozy
2. § 66 p. 1 - nerwica neurasteniczna
3. § 21 p. 2 - prawostronne osłabienie słuchu z lewostronnym upośledzeniem słuchu w tonach wysokich
4. § 60 p. 1 - hipercholesterolemia
5. § 75 p. 2, § 77 p. 2 - przebyty uraz nadgarstka prawego ze zniekształceniem grzbietowej powierzchni kości księżycowatej
6. § 24 p. 1 - braki uzębienia
7. § 77 p. 2 - przebyty uraz przeciążeniowy obwodowego przyczepu ścięgna Achillesa prawego
8. § 17 p. 2 - przebyte skręcenie stawu skokowo-goleniowego lewego
9. § 79 p. 1 - żylaki kończyn dolnych
10. § 34 p. 1, § 62 p. 1 - zespół bólowy odcinka szyjnego kręgosłupa na podłożu zmian zwyrodnieniowych
11. § 77 p. 2 - przebyte skręcenie stawu skokowego prawego
12. § 43 p. 1 - nadżerkowe zapalenie błony śluzowej żołądka i opuszki dwunastnicy.

W orzeczeniu Komisja wpisała, iż wnioskodawca jest zdolny do zawodowej służby wojskowej - kategoria Z. Oceniając związek poszczególnych chorób i ułomności z czynną służbą wojskową Komisja stwierdziła:

- schorzenie wymienione w p. 2 rozpoznania pozostaje w związku ze służbą wojskową - Zał. Nr 2 do Rozp. MON z dnia 31.03.2003 r. (Dz.U. nr 62 poz. 567 ze zm.) - podstawa: Orzeczenie (...) W. nr 130/O/08 z dnia 15.12.2008 r.

- schorzenie wymienione w p. 3 rozpoznania pozostaje w związku ze służbą wojskową- Zał. Nr 1 Ip 10 do Rozp. MON z dnia 2.06.2009 r. (Dz.U. nr 93poz. 765) - podstawa - Orzeczenie (...) W. nr 130/O/08 z 15.12.2008 r.

- schorzenie wymienione w p. 5 i 7 rozpoznania pozostaje w związku ze służbą wojskową jako następstwo wypadku - podstawa: Orzeczenie (...) W. nr 130/O/08 z dnia 15.12.2008 r.

- schorzenie wymienione w p. 8 rozpoznania pozostaje w związku ze służbą wojskową jako następstwo wypadku - podstawa: orzeczenie (...) W., nr 77/U/02 z 5.02.2002 r.

- schorzenie wymienione w p. 11 rozporządzenia pozostaje w związku ze służbą wojskową jako następstwo wypadku - podstawa: wyrok SR w Elblągu z dnia 20.05.2004 r.

Pozostałe schorzenia wymienione w rozpoznaniu Komisji nie pozostają w związku ze służbą wojskową

Dokonując określenia inwalidztwa na podstawie art. 20 ustawy z dnia 10.12.1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2004 r. nr 8 poz. 66 ze zm.) Komisja stwierdziła, iż nie zalicza wnioskodawcy do żadnej z grup inwalidów ani z ogólnego stanu zdrowia ani w związku ze służbą wojskową, ani w związku ze służbą wojskową powstałego wskutek wypadku/choroby z tytułu których przysługuje świadczenie odszkodowawcze.

Od powyższego orzeczenia wnioskodawca złożył odwołanie. Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w B. orzeczeniem nr (...) z dnia 29 sierpnia 2011 r. po rozpoznaniu odwołania wnioskodawcy stwierdziła: „uchyla zaskarżone orzeczenie

w części dotyczącej rozpoznania poprzez dodanie w pt. 13 - guzki krwawnicze odbytu - § 47 p. 3. Pozostałe ustalenia zawarte w zaskarżonym orzeczeniu utrzymuje się z mocy".

W związku z powyższym zaskarżoną decyzją Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w O. odmówił wnioskodawcy prawa do wojskowej renty inwalidzkiej (dowód - akta emerytalne - decyzja k. 49).

Sąd Okręgowy poszerzył materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: laryngologa, ortopedy, psychiatry, endokrynologa oraz gastrologa i neurologa. Biegli lekarze po zbadaniu wnioskodawcy oraz po zapoznaniu się z całością dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy stwierdzili u niego: stan po częściowej strumectomii z powodu wola guzowatego zamostkowego (2008 r.) – eutyreoza, zespół neurasteniczny, osłabienie słuchu ucha prawego, dyspepsję, chorobę refluksową przełyku bez zmian endoskopowych ((...)), guzki krwawnicze, wygojone wykręcenie obu stawów skokowych, przebyte wycięcie ganglionu okolicy grzbietu stępu prawego (2004 r.), wygojone stłuczenie prawego nadgarstka (2000 r.) zmiany zwyrodnieniowe odcinka szyjnego kręgosłupa bez upośledzenia jego ruchów (k. 21 koperta, k. 39, k. 75 koperta, k. 85 koperta, opinia biegłych k. 35-38, 40-41, 53-55, 86-89). Oceniając stwierdzone u wnioskodawcy schorzenia, ich przebieg, stopień zaawansowania oraz dolegliwości z nimi związane biegli stwierdzili, iż u wnioskodawcy nie występuje inwalidztwo ani z ogólnego stanu zdrowia ani też w związku ze służbą wojskową. W ocenie biegłych wnioskodawca jest zdolny do pracy.

Wnioskodawca nie zgodził się z opinią biegłych kwestionując dokonane przez nich rozpoznania oraz ocenę tych schorzeń i wniósł o zobowiązanie poszczególnych biegłych do wydania opinii uzupełniających na piśmie ewentualnie o dopuszczenie dowodu z opinii nowego zespołu biegłych. Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 29 grudnia 2012 r. nie uwzględnił wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii nowego zespołu biegłych nie znajdując ku temu uzasadnionych podstaw, dopuścił natomiast dowód z uzupełniającej opinii biegłych, których zobowiązał do ustosunkowania się do zarzutów zgłoszonych przez pełnomocnika wnioskodawcy stosownie do zastrzeżeń do każdego zespołu biegłych.

Wszyscy biegli w opiniach uzupełniających podtrzymali swoje dotychczasowe stanowiska tak w zakresie rozpoznanych u wnioskodawcy schorzeń jak i ich oceny w zakresie zdolności do pracy i inwalidztwa wnioskodawcy (dowód - opinie uzupełniające k. 112, 113, 114, 116-118, 130-131, 132).

Z tymi opiniami w dalszym ciągu nie zgodził się wnioskodawca i przedstawił na rozprawie w dniu 26 października 2012 r. pisemne ustosunkowanie się do tych opinii a jego pełnomocnik podtrzymał wniosek o powołanie nowego zespołu biegłych z Wojskowej Akademii Medycznej, gdyż jego zdaniem opinie biegłych występujących w sprawie są nierzetelne i niefachowe.

Sąd Okręgowy postanowieniem wydanym na rozprawie nie uwzględnił tego wniosku jak również nie uwzględnił wniosku o ustne lub pisemne uzupełnienie opinii przez biegłych oraz przesłuchanie wnioskodawcy. Zdaniem Sądu wnioski te zmierzały jedynie do nieuzasadnionego przedłużania postępowania. Całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala zdaniem Sądu Okręgowego, na jednoznaczną ocenę opinii biegłych lekarzy, iż jest to opinia wyczerpująca, rzetelna i daje w pełni wiarygodny obraz zdrowia wnioskodawcy, jego zdolności do pracy, oraz ocen decydujących o tym, iż nie stwierdzono u wnioskodawcy inwalidztwa ani z ogólnego stanu zdrowia ani w związku ze służbą wojskową.

Reasumując Sąd Okręgowy stwierdził, iż zaskarżona decyzja Dyrektora (...) w O. jest prawidłowa, bowiem w postępowaniu przed Sądem wnioskodawca nie wykazał by stał się inwalidą

1. w czasie pełnienia służby albo
2. w ciągu 18 m-cy po zwolnieniu ze służby, jeżeli inwalidztwo jest następstwem urazów doznanych w czasie pełnienia służby lub chorób powstałych w tym czasie
3. w ciągu trzech lat po zwolnieniu ze służby wojskowej, jeżeli inwalidztwo jest następstwem wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami

lub warunkami służby. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy wyżej okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił.

J. T. wywiódł apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całości. Skarżący nie sprecyzował zarzutów pod kątem naruszeń konkretnych przepisów prawa, ale z ich opisowej formy wynika, iż przede wszystkim kwestionuje on prawidłowość ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego poczynionych w oparciu o opinie biegłych przeprowadzone w sprawie. Wnioskodawca zarzuca opiniom brak spójności, nie odniesienie się uszczerbku na zdrowiu wnioskodawcy co jest konieczne do ustalenia stopnia inwalidztwa, nie odniesienie się przez nich do zgłoszonych zastrzeżeń, pominięcie specyfiki służby. Zarzucił też Sądowi pominięcie jego wniosków dowodowych w zakresie dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych, biegłych z Wojskowej Akademii Medycznej.

Wskazując na powyższe apelacja wnosila o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie żądań wniesionego odwołania lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważał co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Istota niniejszej sprawy sprowadzała się do rozstrzygnięcia tego czy wnioskodawca jest osobą całkowicie niezdolną do służby, a zdaniem Sądu Apelacyjnego biegli w złożonych opiniach i ich uzasadnieniach w istocie podnosili argumentację oceniającą zdolność wnioskodawcy do pracy (k.38, k.54, k.90), co wprawdzie ma znaczenie, ale nie przesądza o prawie wnioskodawcy do wojskowej renty inwalidzkiej. W świetle bowiem art. 19 i 20 ust.1 renta inwalidzka wojskowa przysługuje żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej, który stał się inwalidą wskutek stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu w

1)w czasie pełnienia służby albo

2)w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby, jeżeli inwalidztwo jest następstwem urazów doznanych w czasie pełnienia służby lub chorób powstałych w tym czasie;

3)w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby wojskowej, jeżeli inwalidztwo jest następstwem wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej.

Stanie się inwalidą oznacza utratę całkowitej zdolności do zawodowej służby

wojskowej, co nie oznacza jednak, że osoba taka musi być niezdolną całkowicie lub częściowo do pracy. Art. 20 ust.1 ustawy stanowi bowiem wyraźnie, iż istnieją trzy grupy inwalidztwa żołnierzy całkowicie niezdolnych do służby, z których tylko zaliczenie do I grupy i II grupy powiązane jest z utratą zdolności do pracy (I grupa obejmuje całkowicie niezdolnych do pracy, II grupa obejmuje częściowo niezdolnych do pracy). III grupę stanowią natomiast żołnierze całkowicie niezdolni do służby ale jednocześnie zdolni do pracy. Analiza opinii biegłych prowadzi do wniosku, iż biegli niniejszą sprawę traktowali podobnie jak sprawę o ustalenie prawa do renty w systemie ogólnym, w związku z czym koncentrowali się lub utożsamiali zdolność do zawodowej służby wojskowej ze zdolnością do pracy w systemie ogólnym, pomijając fakt, iż w przypadku III grupy inwalidztwa żołnierzy przesłanką zaliczenia do niej jest stwierdzenie zdolności do pracy.

Ponieważ przepisy ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U z 2004 r. nr 8 poz. 66) nie zawierają własnej definicji pojęcia całkowitej i częściowej niezdolności do pracy to uprawnionym jest przyjęcie poprzez odesłanie z art. 11 tej ustawy definicji tych pojęć, jakie nadaje im art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Zgodnie z przepisami tego artykułu osobą niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje

odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Sporządzone w sprawie opinie w istocie orzekały o braku niezdolności do pracy u wnioskodawcy, co przekłada się na niestwierdzeniu u niego inwalidztwa I i II grupy. Trudno się natomiast dopatrzeć argumentacji w tych opiniach, co do braku możliwości zaliczenia wnioskodawcy do III grupy inwalidzkiej. W tym zakresie opinie albo w ogóle nie dostrzegały faktu, że do tej grupy zalicza się żołnierzy zdolnych do pracy, albo zawierały zdawkowe stwierdzenia o niezliczeniu wnioskodawcy do żadnej z grup inwalidzkich. Tymczasem rozstrzygnięcie o III grupie inwalidztwa nie jest bynajmniej proste. Brak jest jednoznacznej i precyzyjnej definicji III grupy inwalidztwa żołnierzy, z zestawienia art. 20 ust.1 z art. 19 ustawy wynika jedynie, iż inwalidą III grupy jest żołnierz, który jest całkowicie niezdolny do zawodowej służby wojskowej, a jednocześnie zdolny do pracy. Nie jest zatem możliwe dokonanie oceny tego czy istnieje inwalidztwo żołnierzy III grupy tylko w oparciu o zasady orzekania w ramach postępowania prowadzonego ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) i aktów wykonawczych do tej ustawy w szczególności rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. z 2004 nr 273 poz. 2711). Kryteriów zaliczenia do III grupy inwalidztwa, czyli w istocie kryteria pozwalające stwierdzić niezdolność do zawodowej służby wojskowej żołnierza zdolnego do pracy trzeba poszukiwać przede wszystkim w przepisach ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz.U. z 2010 nr 90, 593 j.t.). Istotnym w tym zakresie jest wzięcie pod uwagę przepisów art. 5 ust. 6 ustalającego kategorie zdolności fizycznej i psychicznej do zawodowej służby wojskowej:

1) kategorię Z - zdolny do zawodowej służby wojskowej, co oznacza zdolność do pełnienia zawodowej służby wojskowej oraz służby w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego;

1a) kategorię Z/O - zdolny do zawodowej służby wojskowej z ograniczeniami, co oznacza ograniczoną zdolność do dalszego pełnienia zawodowej służby wojskowej w poszczególnych rodzajach Sił Zbrojnych i rodzajach wojsk oraz na określonych stanowiskach służbowych;

2) kategorię N - trwale lub czasowo niezdolny do zawodowej służby wojskowej oraz niezdolny do służby w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego.

W świetle art. 5 ust. 7a i 7b kategorię Z/O orzeka się w stosunku do żołnierzy zawodowych, którzy wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej albo chorobą powstałą w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej, doznali stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Orzekając o zaliczeniu żołnierza zawodowego do kategorii Z/O właściwe wojskowe komisje lekarskie uwzględniają zdolność do pełnienia zawodowej służby wojskowej na stanowisku służbowym wskazanym przez organ właściwy do wyznaczania na to stanowisko. Stanowisko służbowe wskazuje się w uzgodnieniu z żołnierzem zawodowym.

Szczegółowe zasady orzekania o zdolności do zawodowej służby wojskowej zawierają przepisy rozporządzenia wydanego na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 5 ust. 8 i 9 ustawy tj. przepisy rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 8 stycznia 2010 r. w sprawie orzekania o zdolności do zawodowej służby wojskowej oraz właściwości i trybu postępowania wojskowych komisji lekarskich w tych sprawach (Dz. U. z 2010 r. Nr 15 poz. 80 z zm). Załącznik Nr 1 do tego rozporządzenia zawiera wykaz chorób lub ułomności uwzględniany przy orzekaniu o zdolności do zawodowej służby wojskowej oraz do służby poza granicami państwa, a także o ograniczonej zdolności do pełnienia zawodowej służby wojskowej w poszczególnych rodzajach sił zbrojnych i rodzajach wojsk oraz na określonych stanowiskach służbowych. Analiza opinii biegłych jak i uzasadnienia Sadu Okręgowego nie prowadzi do wniosku, aby zdolność wnioskodawcy do pełnienia zawodowej służby wojskowej w postępowaniu przed sądem oceniana była pod kątem powyższych regulacji.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Okręgowy ponowi dowód z opinii biegłych lekarzy, co najmniej z zakresu schorzeń, które w ocenie samego wnioskodawcy czynią go inwalidą II grupy (k.225v) tj. schorzeń endokrynologicznych,

laryngologicznych oraz nerwicy . Wydaje się też koniecznym, aby oceny zdolności do zawodowej służby wojskowej dokonał także psycholog, skoro badanie psychologiczne jest obligatoryjne przy przyjęciu do służby (art. 5a z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych). Przy ocenie jego zdolności do służby niewątpliwie trzeba wziąć pod uwagę w jakich warunkach i na jakich stanowiskach pełnił on służbę. Z opisu przebiegu służby oraz licznych pism wnioskodawcy wynika, iż istotną część służby wykonywał on na stanowisku sapera. Osłabienie słuchu i nerwica podnoszone przez wnioskodawcę niewątpliwie wymaga szczególnej oceny z punktu wiedzy medycznej pod kątem zdolności do służby.

W wypadku gdyby zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym opinie biegłych nie będą dawać podstaw do uznania wnioskodawcy za osobę całkowicie niezdolną do służby bezprzedmiotowym stanie się rozważanie jego inwalidztwa. W wypadku uznania wnioskodawcę za osobę całkowicie niezdolną do służby koniecznym będzie określenie jego grupy inwalidztwa w aspekcie art. 20 ust. 1 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych w aspekcie jego prawa do renty inwalidzkiej. Wtedy również koniecznym będzie ustalenie czy wnioskodawca stał się inwalidą w jednym z okresów, o których mowa w art. 19 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin i czy inwalidztwo jego pozostaje w związku ze służbą.

Reasumując rozważania w sprawie w ocenie Sądu Apelacyjnego zaskarżony wyrok zapadł przy nierozpoznaniu w części istoty sprawy, bowiem prowadzone postępowanie, w tym przeprowadzone opinie biegłych nakierowane były na ocenę niezdolności do pracy wnioskodawcy, podczas gdy istota postępowania sprowadzała się do oceny zgodnie z wyżej wskazanymi zasadami jego niezdolności do służby i ustalenia jego inwalidztwa. Przeprowadzone postępowanie w ocenie Sądu Apelacyjnego nie dawało przy tym wystarczających podstaw do wykluczenia inwalidztwa grupy III u wnioskodawcy.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na zasadzie art. 386 § 4 k.p.c. orzekł jak na wstępie.